Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 18. | Den 15de Juni 1882. | 31te Aargang.

To og Halvtredsindstyvende aarlige Konference.

(Efter Deseret News.)

(Fortsat fra Side 261.)

Præs. John Taylor sagde: Naar vi assistere saadanne Forslag, burde vi tilfulde forstaa Vigtigheden af at sætte samme i Gjennemførelse. Medens Missionærerne ere fraværende, da lad os ihukomme deres Familier, og paasee, at de have det ligesaa godt, som vore egne. Hænder det, at en Forlystelse eller Adspredelse finder Sted, da indbyd dem til at deltage deri, og sørg forøvrigt for at afhjælpe deres Fornødenheder. Nogle Mennesker have for Skik, at bede Herren velsigne Missionærernes Familier og de Fattige, men han var af den Mening, at lidt Mel, Kjød og nogle Kolonialvarer, samt lidt Penge, vare gode Ting at føie til vore Bønner i saa Henseende. Han gjorde dernæst nogle oplivende Bemærkninger, angaaende den senere Tids politiske Storm, hvilken har raset imod os, og som foraarsagede saa megen Omtale; og bemærkede at man i dette Tilfælde burde bære sig ad ligesom man gjorde under Snestormen i Morges: Nemlig trække Kraven op over Ørene, til den er gaaet over. Efter Regn kommer Solskin. Under Stormen er det ufornuftigt, at ville søge at berolige Verden, det lader sig bedre gjøre efter at den er overstaaet. Uagtet alle de Beskyldninger, som blive reiste imod os, findes der dog ikke et mere loyalt og lovunderdanigt Folk paa dette Fastland, end disse som bebo disse Dale; og heller ikke kan der findes Nogen, som ere mere venligsindede mod Landets Love og dets Konstitution, end vi ere; og vi ville vedblive at understøtte republikanske Principper, og enhver konstitutionel Lov, ligemeget hvad andre ville gjøre i saa Henseende, hvad enten de ville handle ret eller ikke. Vi ville prædike Evangeliet til dem, og prøve

paa at frelse dem, som Gjengjæld for det Onde, de har villet gjøre imod os. Omtalte dernæst paa en prisværdig Maade de hæderlige Kongresmænd, der trods den herskende Opposition havde Mandom nok til at forsvare menneskelige Rettigheder og konstitutionelle Friheder; hvilket beviste, at der endnu var noget Salt tilbage i de Forenede Stater. Der findes endnu Tusinder af gode Mænd, hvilke besidde fornødent Ærlighed til at forsvare Ret og Frihed; men nogle af dem ere bange for at give sine Følelser Luft, under den nærværende tvesidige Modstand. Ikke desto mindre ville vi vedblive vores Kours, handle ret og opbygge Zion; ikke have nogen Udstaaelse med Nogen, men være forenede og søge vor egen Interesse. Vi ville understøtte de Forenede Staters Konstitution og holde Guds Befalinger. Efter som nogle Folk her vare saa ualmindelig rene, at de saa sig nødsaget til at erklære „Mormonerne" for „Lave" vilde det maaske være klogest for Fremtiden ikke at gaa ind i deres Butikker, at ikke deres Gods skulde blive fordærvet ved vor Nærværelse, vi kunde jo for Resten ogsaa gjøre alle vore Forretninger iblandt os selv. Sagde, at vor Organisation var betragtet som mærkværdig, og forskjellig fra alt Andet, hvilket ogsaa er Tilfældet. Og Aarsagen er denne: At den ikke har sit Udspring fra nogen anden menneskelig Regjering, eller fra nogen af deres Kirkesamfund, men er aabenbaret fra Herren, lig alle andre Dele af vor Religion; og vi ville opholde og understøtte den, glæde os paa Bjærgene, synge Halleluja i Dalene, prise Gud, og ære ham i vort daglige Liv. Vi ville ikke bryde den Forbindelse, vi have sluttet med vore Hustruer for Tid og al Evighed. Det er uretfærdigt og ukonstitutionelt at bryde en Kontrakt, og disse som gjøre sig skyldige i Saadant, ere uværdige til vores Tillid (Konferencen besvarede disse Bemærkninger med et forenet Amen. Han sluttede sine Bemærkninger med at formane Folket til Retfærdighed, Trofasthed i Levnet, og at haabe paa den Almægtige.

Koret sang en Hymne:

Daughter of Zion.

Taksigelsesbøn af Erastus Snow.

Mødet foattes Kl. 2 Efterm.

Salme: The time is nigh, that happy time.

Bøn af Apostel F. M. Lyman.

When earth in bondage long had lain.

Apostel Erastus Snow havde for faa Uger siden, haft megen Glæde i at besøge de Hellige i den sydlige Del af Territoriet. Glædede sig i den Allerhøiestes Aand, hvilken havde givet sig tilkjende gjennem Konferencen. Disse ere Ting af Interesse for de Hellige, som altid interessere sig for saadanne Ting, der henhører til at at opbygge Guds Rige; og om Veiret havde været mere føieligt vilde dette store Tabernakel bleven overfyldt. Bemærkede at under Forfølgelsen i forbigangne Tider blev de Helliges Tro og Taalmodighed sat paa Prøve, men Gud gav dem Fremgang og byggede sin Kirke paa en sikker Grundvold; dog maatte Joseph Smith og hans Broder Hyrum besegle deres Vidnesbyrd med deres Blod. Sagde at de Sidste Dages Helliges Mission bestod ikke i Blodsudgydelse, Krig, Forstyrrelse eller Ophidselse; men at den bestod i Fred og i Menneskene en Velbehagelighed, en Salliggjørelses-Mission baade theoretisk og praktisk, ikke allene i Tro, men ogsaa i Gjerning; thi de Sidste Dages Helliges Tro frembringer gode Frugter. Evangeliets Sæd, som udsaas, falder paa meget forskjellig

Jordbund, hvilket ogsaa forklares af Frelseren i Lignelsen om de fire Slags Sædejord. Hvor Sæden falder i god dyb Jord, bringer den en Tresindstyve Fold, og undertiden et Hundrede Fold. Det lærer os Kjærlighed, og at have Omsorg for hverandre, det lærer os ogsaa, at blive til Et i Følge Frelserens Bøn. En af de vigtigste Aarsager, hvorfor Verden har imod os, er vor Enighed; Polygami har været deres Raab; men dette bryde de sig i Grunden kun lidt om; men det er vor Enighed, vort Præstedømme, de ere imod. Han hentydede dernæst til den Tid før Borgerkrigen, da den vigtigste Gjenstand paa hvilken den politiske Opmærksomhed synes at være henvendt, synes at være Slaveri og Polygami, som en Tvillinglevning af Barbarismen. Paa hin Tid var den kristne Verden meget splidagtig, og under Krigen opsendte Kristne paa begge Sider, sine Bønner til Gud, hver for sin Armees Held, og havde hine Bønner bleven besvaret i Følge deres Ønske, da vilde de alle være bleven ødelagte. Jesu Christi Religion foraarsager Enighed, og netop dette, er det den kristne Verden er saa meget imod. Hvad Moralitet angaar, da bliver der begaaet mere Prostitution paa eet Aar, i een af deres store Byer, end den Umoralitet af alle Slags, der har været begaaet i dette Territorium siden dets Kolonisering af os. Han gav dernæst en interessant historisk Beretning, om den Maade paa hvilken dette Territorium ved Fredslutning overdroges den amerikanske Regjering af Mexiko; og berørte vor territoriale Regjerings System; og Kongressens Modsættelse i at optage Utah som Stat, endskjøndt Kalifornien samtidigt blev optaget. Ikke destomindre udkom i Utah ligesaa frisindet og demokratisk en Konstitution som Tilfældet var i Kalifornien, skjønt sidst nævnte ogsaa havde tilhørt Mexiko. Uagtet alle de Ufordelagtigheder, som følger af et Territorium, saa have vi dog været et lykkeligt Folk; vi have oprettet Fabrikker, og fabrikkeret mange nødvendige Artikler; vi have bygget Skolehuse, og oplært vore Børn, Alt, uden nogen Hjælp fra Regjeringens Side. Disse Ting er det maaske, som giver Aarsag til Løgn, og til den Idee, at vi ere et ulydigt og ugudeligt Folk! Kan Industri nu egentlig kaldes Frugterne af Lovløshed og Fordærvelse? Vi indbyde Statsmænd og Andre til vore Søndagsskoler, til vore Forsamlinger og andre Steder, hvor de kunne faa Leilighed til at bedømme vores sande Karakter, i Stedet for at blive ledt af disse løjnefulde Uslinger, der alle Tider ere færdige til at forgifte hines Sind imod os. Hvorfor ikke selv komme iblandt det Folk, eller rettere Kommune, om hvem de saa meget ønske at erholde Oplysning, og paa denne Maade lære Sandheden, i Stedet for falske Beretninger.

Man hører ofte et høist Skrig med Hensyn til Enevoldsmagten. Jeg kunde her ønske at spørge: Hvor finder man denne mere tydeligt fremstillet, end i den som udøves af Guvernøren for dette Territorium? som et Exempel vil jeg fremføre det Tilfælde, hvor Guvernøren gav Valgbrev til en Mand, som kun fik 1300 Stemmer, imod at have givet det til Een, som erholdt 18,000; han, som var Folkets egen Kandidat. Han hentydede dernæst til den Kours Kongressen tog, i at vedtage Edmunds Lovforslag og spurgte: Hvem var den Statsmand, som ikke stemte for nævnte Forslag under Pisken af sit eget Parti? Han omtalte dernæst det store menneskelige Friheds-instrument de Forenede Staters Konstitution og paaviste, at dens Principper saavel som Uafhængighedserklæringen, vare

de samme, som Gud havde aabenbaret til sine Børns Regjering, lige siden Verdens Skabelse; dette beviste han paa det tydeligste fra Bibelen og Mormons Bog, visende den Frihed Israels Børn nøde under Dommernes Regjering, hver Stamme udgjørende et borgerligt Samfund for sig selv, alle under en Guds Mand som Overdommer og med Hensyn til Nefiterne, under en lignende Regjering. I Mormons Bog er det fortalt os, at Gud vilde oprette en fri og uafhængig Regjering paa dette Land, og i Pagtens Bog ere vi underrettede om, at det vilde ikke blive nødvendigt for os at bryde Landets Love, for at adlyde Guds Love, hvis hine vare i Overensstemmelse med vor Konstitution. Denne Lære er bleven forkyndt af Joseph Smith, og hans Efterfølgere, og praktiseret af de Hellige, og om denne Nation vilde have lyttet til Joseph Smiths Røst, da vilde den have undgaaet Borgerkrigen, og Sydens Slaver vilde bleven befriet uden Blodsudgydelse. Siden Krigen, ere Mænd af den høiere Klasse sunkne, dybere og dybere, baade i moralsk, aandelig og politisk Henseende, havende for Øje at nedbryde den konstitutionelle Frihed; endog den „Høieste Ret", som een Gang syntes at være ufordærvet, er bleven smittet med denne „Nedgaaen" allerede omtalt, og søger nu at paanøde os en „Enevoldskomittee", efter at vi i over 35 Aar har været i en Slags underkuet Tilstand, under et territorialt Regjeringssystem. Han henledte Forsamlingens Opmærksomhed paa Veiene i Bjærgkløfterne, som ofte synes at lede til øde og blottede Steder, men dog tilsidst kunne lede til de skjønneste Dale; saaledes vilde det ogsaa blive i Henseende til vor Erfaring, som ofte kan synes tung, hvilken Herren dog vilde vende til det Bedste, om vi blot holdt vore Pagter. Han hyldede Præs. Taylors Bemærkninger, og tilraadede at det Gods vi nødvendigvis maa indføre skeer igjennem vor egne Handelshuse, i Stedet for at overgive vore Penge til vore Fjender og Forfølgere. Bemærkede med Hensyn til den Lovgivning, som var gaaet for sig i den senere Tid, at om disse som havde afstedkommet den kunne udholde den, sagtens kunne vi som ere vante til Saadant. Han sluttede med at formane de Hellige til Visdom, Tro og Retfærdighed.

Præs. John Taylor sagde: Jeg yttrede i Morges at der for nærværende var reist en Storm imod os, hvilket der har været nu for en Tid, og at det vilde være bedst for os at trække Kraven op over Ørene, indtil den gik over. Der vil blive Uveir i de Forenede Stater om nogen Tid, og jeg ønsker, at vore Brødre skulde berede sig derfor. Jeg tror, det var i vor forrige Konference, at jeg tilraadede alle som vare i Gjæld, at drage Fordel af de gode Tider, og betale deres Gjæld, saa de ikke skulde være i Trældom til Nogen, paa det at naar Uveiret kommer, vi da kunne være beredte paa at møde det, thi et saadant vil der blive om kort Tid, og jeg syntes jeg vilde give Eder denne Advarsel igjen. De Vise ville forstaa det. Koret sang en Hymne: I will lift up mine eyes. Mødet sluttet til Løverdag Morgen Kl. 10. Taksigelsesbøn af F. D. Richards.

Tredie Dag.

Mødet fortsattes Løverdag Form. Kl. 10.

Koret sang S.

Glorious things of thee are spoken.

Bøn af D. H. Wells.

Koret sang:

Though deepening trials throng your way.

Apostel Franklin D. Richards sagde, at det stedse tiltagende Antal af os, som et Folk, og vores forskjellige Livsstillinger og Omstændigheder, udfordrer stedse vor himmelske Faders Hjælp og Understøttelse, for at vi kunne tilfredsstille de Følelser, som nødvendigvis tiltage i os, ligesom vi tiltage i Erfaring i denne Kirke. Mange af de Hellige komme langveis fra, for at overvære Konference og blive oplivet i deres Sind, saa at naar de atter vende tilbage de da kunne gaa med fornyet Kraft og bestyrket i deres Tro. Gud har lovet, at han vil ikke allene sende sine Engle foran os, men at han ogsaa vil være nær ved os personlig; han har sagt: „Jeg vil bevare mine Hellige," og han har ogsaa i Aabenbaringerne til Joseph Smith befalet os ikke at bruge kjødelige Vaaben som Selv-Forsvar imod vore Fjender, for vore Krigsvaaben imod Djævelens stærke Tilholdssteder. Ifordums Dage var Guds Folks Krigsvaaben af en forkrænkelig Natur; men i vore Dage har han i sin Naade styret Omstændighederne saaledes, at vore Krige ere forefaldne paa en mere fredelig Maade; og Gud har lovet at føre vore Krige, han holdt sit Folk borte fra hiin ødelæggende Krig (1860—65), da Broder stred imod Broder, og Fader imod Søn. Han bragte os her paa det at vore Hænder skulde ikke blive sølede i Blod. Dette beviser tydeligt, at det er efter Guds Villie at hans Folk skulde bevare rene Hjærter og Hænder, idet de stride imod Ondskabens Magt. David fik ikke Tilladelse at bygge Herrens Tempel fordi der klæbede formeget Blod ved hans Hus, og de Hellige maa bygge Templer med rene Hænder; og derfor lyder hans Ord til os: „Din Gud regjerer." Det er ham, som opreiser Fyrster og Konger saavel som Nationer, og det er ogsaa ham, der foraarsager deres Fald, Forvirring og Skam. Vi have været mange Fornedrelser underkastede, men de have faaet Udfald til vort Bedste. Det er bleven os nægtet at bære Vaaben, endogsaa paa Nationes „Frihedserklæringsdag*) uagtet man vedblev at have dette Previlegium over alt i Unionen, og dette end ogsaa paa en Tid, da Indianerne vare paa Krigsfod, og vi som saadan stode i Fare for disse. Dette kom i Modstrid til Landets „Konstitution" men vi underkastede os, og Herren bortvendte Indianernes Grusomhed, blødgjorte deres Hjærter for Sandheden, og paa denne Maade frigjorde os fra den Nødvendighed at bære Vaaben. Gud vor himmelske Fader har bevaret os hidtil, og vi have overflødig Aarsag til at haabe paa ham fremdeles. Lad os forsage vore onde Idrætter, og vende os til Herren af al Hjærtets Ydmyghed Han henvendte dernæst Forsamlingens Opmærksomhed paa det Tilfælde, da Armeen kom herop i 1857 under Eder og Trudsler paa at ville ødelægge vore ledende Mænd; men vor himmelske Faders jærlige Haand var udrakt over os, saa at nævnte Foretagende endte til vores Bedste, og vi burde aldrig glemme disse Tilfælde, hvor Guds gode Omsorg for os er bleven saa tydelig tilkjendegivet. Bemærkede dernæst angaaende de Forenede Staters Konstitution, der saa høilig prises af Evropæere, som den af alle Landes Love, der giver Garanti for den største menneskelige Frihed, som kunne skjænkes for et Folks Regjering. Enhver

*) Den 4de Juli 1776 erklærede de tretten Kolonier sig uafhængige af England, og siden den Tid er nævnte Dag bleven høitidelig-holdt overalt i Republikken med Undtagelse af Utah, hvor det forbødes af Guvernørens Sekretær i 1871.

Embedsmand, som har med Regjeringsaffærer at gjøre i dette Land, maa aflægge Ed til hin Konstitution, paa at ville trolig følge dens Artikler i alle deres officielle Administrationer; og naar saadanne Mænd forglemme deres Ed, og vedtage Love, der komme lige i Modsætning til Konstitutionens Artikler; da ville de have til at tage Følgerne af at bryde deres Ed, enten i dette Liv, eller det Tilkommende. Der er en Ting, vi kunne glæde os over, nemlig: At Gud vil sikkerlig kalde disse til Regnskab, som gjøre Indgreb i Andres Rettigheder; og i Følge een af Artiklerne i Konstitutionen, har ingen Stat Ret til at vedtage Love, der kuldkaster og tilintetgjører indgaaede Kontrakter, selv om disse ere af en financiel Beskaffenhed, hvorledes kunne da Love blive vedtaget, som tilintetgjør en Ægteskabskontrakt — den hellige Forbindelse mellem Mand og Hustru? Hvis saadanne Love blive vedtaget, og satte i Kraft, saa kunne vi appellere til en høiere Domstol, hvor Ret og Lighed ville blive retfærdigt haandhævede. Medens vore Fjender sætte Snarer for vore Fødder, da lad os være vise og bruge en saadan Fremgangsmaade, som vil møde Himlens Bifald, saa vi kunne gjøre os værdige til Herrens Beskyttelse Dag efter Dag. Dette er Guds Værk og han vil beskytte og forsvare det; vi have derfor Intet at frygte. Han omtalte dernæst Joseph og Hyrum Smiths Martyrdød, hvis Blod endnu klæber ved denne Nation og som i Herrens egen bestemte Tid nødvendigvis maa udsones. Dersom Gud vil tillade det, da har denne Nation Magt til at paaføre os megen Gjenvordighed; det bliver derfor nødvendig for os, at følge Pligtens Sti og med Glæde sætte vort Haab til Gud, og da vil han ikke tillade Noget at møde os uden det vil blive til vort Gavn og til hans Herlighed.

Ældste George Teasdale sagde: Der ere Tusinder i denne Forsamling, som kunne bære et trofast Vidnesbyrd om at Gud lever, og at det er hans Værk vi ere delagtige i. Han hentydede dernæst til den Tid, da Gud først aabenbarede sig for Joseph Smith, som da var den eneste Mand, der havde dette Vidnesbyrd. Dernæst begyndte Forfølgelsen at rase, hvori Guds beskyttende Magt blev tilkjendegivet, idet han bevarede sin Tjener, indtil denne fik fuldført Oversættelsen af Pladerne, hvorfra Mormons Bog kom, dernæst paafulgte Fuldmagten til at døbe, som gaves Joseph Smith og Oliver Cowdery ved Johannes den Døbers Hænder; efter dette vare der to Vidner om Christi Evangelium paa Jorden. Siden kom Peter, Jakob og Johannes, og gav til dem det melchisedecske Præstedømme, og gav dem Befalinger med Hensyn til Guds Rige. Han omtalte dernæst Følgerne af Evangeliets Prædiken iblandt Nationerne, og de mange Tusinder, som ere hjemsamlede til disse Bjærges Dale, medbringende Evangeliets Aand, havende været ledsaget paa deres Vei af Tilkjendegivelsen af Guds Kraft, i Følge Forudsigelsen desangaaende, af Herrens Tjenere. Han glædede sig over den Opvækkelse, som existerer iblandt de Sidste Dages Hellige. Guds Magt røres iblandt os, og saalænge vi ville opfylde vore Pligter i at bidrage til Værkets Fremme, opbygge Templer, holde vore Bønner i rette Tid, da vil den Almægtige beskytte og forsvare os. Zion vil ikke blive forløst ved Blod, men ved Retfærdighed, derfor maa vi tage en Kours, der vil sikkre os den Almægtiges Velbehag, at vi maa blive bevaret og tilsidst blive bragte tilbage til hans Nærværelse.

Ældste John Nuttal bekjendtgjorde, at disse Konferencebesøgende, som paa

Grund af at alle Hoteller og Logisteder vare opfyldte, ikke kunde erholde Indlogering, kunde blive hjulpne ved at melde sig til Biskop Hunter, og dennes Raadgivere paa Tiendekontoret, de vilde da blive anviste til Biskopperne i de forskjellige Kvarterer. Mødet sluttedes til Efterm. Kl. 2. Koret sang:

How beautiful upon the Mountains.

Slutningsbøn af J. H. Smith.

Mødet fortsattes Løverdag Efterm. Kl. 2.

Koret sang:

Jesus from whom all blessings flow.

Bøn af Ældste A. M. Cannon.

Koret sang:

Guide us o thon great Jehovah.

Apostel Moses Thatcher sagde: At han glædede sig over hvad hans Brødre havde sagt, og at han ønskede at blive paamindet af den samme Aand, som havde paavirket dem. Denne er en sikker Veiledning for Mennesket. Vore Sanser kunne feile eller bedrage os, men den, der har Guds Lys til Veiledning vil ikke fare vild. Jesu Apostle havde hørt hans Prædiken paa Bjærget, havde seet de Mange mættet ved lidet Brød og nogle faa Fisk, seet de Blindes Øine opladte, og mange underlige Gjerninger udført, men med al deres Erfarenhed vare de dog ikke dygtiggjorte til at prædike Livets og Saliggjørelsens Evangelium, førend de modtog dette Lys med Kraft fra det Høie. Denne Kirke udsender sine Ældster til Nationerne til at prædike Evangeliet ved den samme Magt. Ingen andre Religionslærere er i Stand til med Visshed at love Modtagelsen af denne Magt fra det Høie. Han beviste, at de saakaldte „Kristne" ikke vare sande Troende. Fortalte hvorledes Katoliker i Mexiko frivilligt havde underkastet sig Lidelser, hvilket beviste deres Oprigtighed. Havde Respekt for religiøse Folks Andagt, om de end var vildfarende. Gud gav Mennesket sin frie Villie i Begyndelsen, og i denne store Republik skulde et Menneske være fri til at dyrke hvadsomhelst eller slet Intet efter eget Behag, saa længe han ikke fornærmer Andre. Da Gud skabte Mennesket i sit eget Billede, gav han det en Befaling, som aldrig er bleven tilbagekaldt; det var „vorder frugtbare og mangfoldige". Om Menneskene giver andre Love, saa er dog denne i Kraft. Den katholske Kirke tog sig den Frihed at indstifte en ugift Stand. Regjeringerne forbyder Lydighed til Guds Bud, men hans Ord bestaar endnu. Gud vil dømme dem i Forhold til deres Lys. Taleren vilde ikke ophøre at bede for denne Nations Ledere. Han følte, at der var „Salt" i Landet endnu. Han troede, at der var langt flere retfærdige Mænd i Kongressen end det Tal, der fordredes til at forskaane Sodoma og Gomorra. Der ere end nogle Mænd, der have Mod til at udtale sig imod slige ukonstitutionelle Foretagender, som denne Edmunds' Bill, uagtet de trues med deres Vælgeres Partiskheds og Vredes Pisk. Berørende Petitionerne, sendt af 75,000 Mennesker i Utah til Kongressen, viste han, at de ikke forlangte andet end en retfærdig Undersøgelse af vore Principper og vort Forhold, førend der foretages Noget imod os. Vi bleve ikke bønhørte; men vi har alligevel ingen Fiendskab eller Had i vore Hjærter mod disse, som afslog vores Begjæring. Vor Religion har lært os bedre end som saa.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Menneskets Oprindelse og Bestemmelse.
(Efter Mill. Star.)

Angaaende ovenfor anførte Grundsætninger, bemærker en Liverpool Journal: At den saalænge ventede Overenskomst mellem Videnskab og Religion, er forudbestemt at ville opnaa sin Fuldendelse. Vi formode, at den „Religion" hentydet til, er den moderne Kristendom. Dette bringer os uvilkaarlig til at tage en anden Theori under Overveielse, og undersøge hvor vidt det er muligt for denne, og den „Darwinske" Theori, at stemme overens. I Følge den moderne Kristendoms Tro skabte Gud Verden af Intet, og ud af dette Intet — thi det er en Selvfølge, at af Intet forbliver Intet — skabte han Mennesket og indblæste det Livsaande. Omsider døer Mennesket og dets Legeme vender atter tilbage til det samme „Intet", hvoraf det var taget, medens dets Aand gaar til Gud, som gav den. Og hvad er den Gud, paa hvilken de Kristne sige sig at tro? I Følge deres egen Forklaring er det et "Væsen", som bestaar ikke af „Dele" og som ikke kan betegnes ved noget Billede, hvilket med andre Ord maa mene det samme som „Intet", hvilket opholder sig udenfor „Tid og Rum". Til et saadant Væsens Natur, i hvis Billede det er skabt, er det formodet, at Mennesket er bestemt til at blive omdannet for vist, og uden at bestaa af „Dele", er det bestemt til at forherlige sin Skaber og lovsynge og prise hans Navn gjennem al Evighed. Vi have maaske ikke fremsat denne Theori i saa tydeligt et Lys som den forrige, men dette forpligtede vi os jo heller ikke til; dog have vi gjort det bedste vi kunne med Hensyn til at forklare det som i og for sig selv er totalt ufatteligt. Vi ville nu spørge, hvorledes nogen Overenskomst er mulig imellem den „Darwinske Theori", hvilken tager Noget, der kun i Begyndelsen var „Lidet", og gjennem Udviklingsperioden bearbeider det til Noget, som ender med „Stort", og den Kristelige Theori, hvilken tager „Intet" og deraf udarbeider „Noget", og atter opløser dette „Noget" tilbage til „Intet?" det vil næsten synes til det fordomsfrie Sind, at den „Darwinske Theori" er langt rimeligere, og at en Overeenskomst imellem de to, er og vil forblive ganske umulig saalænge Kristendom bibeholder saadanne Theorier, som ere aldeles modsatte, saavel videnskabelige som religiøse Sandheder.

Med Hensyn til Ovenstaaende, da er det et uomstødeligt Faktum, at populær Religion er sunken dybere i Uvidenhedens Dynd, end Videnskaben er sunken i Mudderet, og at de begge behøve Aabenbaringens hjælpende Haand til at drage dem op fra den Søle, i hvilken de begge ere faldne, og en Gang endnu sætte deres Fødder paa Sandhedens evige og sikkre Grundvold; og med mindre dette sker, er der Fare for, at de begge ville tumle omkring i Blindhedens slibrige Sumpe, indtil de tilsidst falde, og forevigt tabes af Syne. For de sidste halvtredsindstyve Aar, har et inspireret Præstedømme udstrakt sine venlige Hænder og kjærligt tilbudt Sandhedens klare Lys, men der er ikke bleven taget nogen Notits af dettes

kjærlige og advarende Straaler; og har man under Tiden funden for Godt at drage Nytte deraf, saa har det nærmere været for desto bedre at kunne endnu videre undersøge Overtroens og Vildfarelsens dybe Afgrunde. Hvorfor vil man ikke lytte til fornuftig Bevisførelse? Hvorfor vil man ikke lytte til Visdommens og Inspirationens erfarne Raad? Hvorfor skammer man sig for at aabne sine Følelser og lade Aabenbaringens Lys strømme ind og beskinne sin formørkede Forstaaelse?

Uden den Hellige Aands Bistand vil Videnskab og Religion være ude af Stand til at arrivere til noget Sandhedspunkt under Solen; og de to forunderlige „Theorier" allerede omtalt, burde være nok til at bevise dette. Aldrig lærte sand Videnskab Mennesket at søge sin Stamfader iblandt „Abearten", eiheller lærte sand Religion nogensinde, at Noget kunde blive skabt af „Intet", eller at Intet kunde skabes af „Noget." Intet vil forevigt forblive Intet; og ingen Filosofskole eller noget Udviklingssystem, kunde i ingen Tidsalder ordne det anderledes. Baade Materie og Aand ere evige selvexisterende Substantser, som hverken kunne skabes eller tilintetgjøres.

Mennesket er Guddommens direkte Afkom, dets Aand fremavledes i den for os usynlige Verden, og hin byggede dets forkrænkelige Tabernakel i denne. Gud selv er et ophøiet Væsen, besiddende „Legeme og Dele", og har opnaaet den allerhøieste Grad af Fuldkommenhed. Han skabte og organiserede Verden (med Alt hvad den indbefatter) af Bestanddele, af stedselevende Aand og vedvarende Element, hvilke tilligemed ham selv existerer forevigt.

Han skabte enhver Plante, der voxer, og hver Skabning, som drager Aande i Lignelse efter dets eget Slags, og bestemte Grænserne for deres forskjellige Arter. Han skabte „Haletudsen" og Aben saavel som Løven og Elefanten, men han skabte dem ikke i sit eget Billede, eller begavede dem med guddommelig Intelligents og Dømmekraft. Aben er Abers Afkom, og har været det saa langt tilbage i Tiden, som Hukommelsen og Historien rækker. Blandinger (Hybrider*) kunde findes i enkelte Tilfælde, men de ere uden Formerelseskraft. Der findes intet Tilfælde omtalt i den ganske Historie, hvor en Abe nogensinde under en „Udviklingsperiode" overgik fra Abe til Menneske; og idet Videnskaben forsøger at udfinde det „manglende Led," som skal kunne forene Menneskeslægten med Abeslægten, da foretager den sig ligesaa dumt et Stykke Arbeide, som om en blind Mand gav sig i Færd med at lede efter en Synaal i en Høstak, naar den aldrig var tabt der. Menneskene ere Guds Børn, skabte i hans Lignelse, begavet med hans Egenskaber, og lige saa vist som Sønnen af en jordisk Fader, er i Stand til med Tiden at opnaa til Mands Modenhed, saa vil ogsaa et celestialt Væsens Afkom en Gang med Tiden, kunne blive udviklet i den Grad at blive en Gud.

Stærke Drikke koste Amerika 2,200 Mill. Dollars aarlig; Præsteværen et — kun 60 Mill.

---

*) To forskjellige Arters Afkom. Tveslægtet kommet af to forskjellige Racer.

Ankomne Missionærer.

Følgende Brødre, som bleve kaldte i sidste April Konference i Saltsø-Staden, forlod sidstnævnte Sted den 9de Maj d. A., ankom hertil den 3die Juni sidstleden:

John B. Hesse af Monro, John Andersen af Filmore, Gesli E. Bjarnason. Spanish Fork, Peter Valgardsson, Spanish Fork.

Ligeledes ankom i Selskab med ovennævnte Brødre: Egikur Ottasson for at besøge Slægtninge paa Island, og Ane Johanne Ottesen paa Besøg til Slægtninge i Jylland. To sidstnævnte ere fra Spanish Fork. Vi byde dem alle hjærtelig velkommen, og bede Herren at velsigne dem paa deres Ærinde til disse Lande.

Beskikkelser.

John B. Hesse beskikkes til at virke i Aarhus Konference.

John Andersen beskikkes til at arbeide i Kjøbenhavns Konference, under deres respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Gesli E. Bjarnison beskikkes til at præsidere over den islandske Mission, og Peter Valgardsson beskikkes til at arbeide under ovennævntes Bestyrelse.

E. D. Fjeldsted,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Aarhus den 2den Juni 1882.

Præs. E. D. Fjeldsted.

Kjære Broder.

I Selskab med 10 andre Brødre fra Zion ankom jeg til Kjøbenhavn den 4de Mai 1880, og blev strax af Præs. Wilhelmsen kaldet til at arbeide i Aalborg Konf., og som saadan begyndte min Missionsvirksomhed der iblandt min Slægt og fordums Bekjendte, dog efter flere Aars Fraværelse syntes Alt saa underligt og fremmed til mig og fuldelig fattede jeg, at det havde faldt i min Lod at forlade en kjær Familie, et behageligt Hjem og Venners Kreds i det fjerne Utah, dog tillod jeg ikke disse Følelser aldeles at tage Overhaand, for jeg var fuldt bevist, om, i hvilket vigtigt Ærinde jeg var sendt til dette Land, nemlig: For at udsaa Evangeliets kostelige Sæd; og til dette forstod jeg min store Ufuldkommenhed, men har lært, at i Guds Kraft bliver den Svage stærk. Efter det korte Ophold af omtrent 7 Uger i nævnte Konference, blev jeg af Præs. Wilhelmsen beskikket at arbeide i Aarhus Konf., under den daværende Præsident C. Jensens Bestyrelse, jeg følte at jeg allerede havde vundet nogle Venner for Guds Rige i førstnævnte Konf., men tillidsfuld i Herren begav jeg mig til min nye Virkekreds, og efter min Ankomst til Aarhus først i Juli 1880, blev jeg af Præsidenten beskikket til at præsidere over Odense Gren i Stedet for Ældste Georg Frandsen, som da

allerede var afreist med Emigrationen. Ankommen til nævnte Gren, følte jeg som en Fremmed blandt Fremmede, men stiftede snart Bekjendtskab med de Hellige, og bedre Hellige end dem, jeg har funden i den fynske Gren, kjender jeg ikke. De have vist deres Tro i Gjerning; navnlig fortjener at nævnes deres Nidkjærhed i at betale Tiende, og at opholde Herrens Tjenere, og vi have ogsaa her tydelige Exempler paa de Velsignelser, som følger deraf. Jeg har selv været ligefrem overrasket ved at see saa mange af de fattige Hellige reise til Zion fra nævnte Gren i Aarene 80. 81, og nu i dette Aar er der igjen Udsigter for et anselig Antal, og dette er hovedsagelig ved Hjælp fra Slægt og Venner i Zion. Efter at have virket i Odense Gren i omtrent 14 Maaneder, i hvilken Tid Herrens Værk har haft god Fremgang, tagende i Betragtning Fynboernes Uimodtageligheder for Evangeliet, blev jeg i Slutningen af Aug. 1881 beskikket til at eftertræde Ældste Chr. Jensen i at præsidere over Aarhus Konf.; jeg følte min store Ringhed i at indtage en saadan Plads, men jeg har gjort efter bedste Evne i samme. Jeg har nylig været en Tour til de forskjellige Grene, og samme gjaldt først til Horsens, hvor jeg mødte Ældsterne L. Nielsen og J. Jacobsen og i Forening med dem afholdt 8 gode Forsamlinger i nævnte By. Bro. Nielsen har præsideret over Veile Green (i hvilken Horsens er indbefattet) siden Sept. 1880, og han har været en meget nidkjær og trofast Mand i sin Plads, og derfor er elsket af de Hellige, og agtet af de Fremmede, som kjender ham. Evangeliet har nydt god Fremgang i nævnte Gren, og mange Fattige ere blevne udsamlede derfra, og det i flere Tilfælde paa den mest overraskende Maade. Dernæst reiste vi til Veile, hvor vi havde en meget god Forsamling med de Hellige. I nævnte By synes der at være nyt Liv og Interesse for Evangeliet, de Hellige der føle livlige og nogle ere tillagte Menigheden for nylig. Efter at have tilbragt en behagelig Tid sammen med de Hellige i Veile, og i Selskab med Bro. Nielsen gjort en lille Udflugt for at besee Veiles skjønne Omgivelser, begave vi os til Fredericia, hvor vi afholdt en mindre Forsamling. Grundet paa forskjellige Omstændigheder er her mindre at gjøre nu for Tiden, for Guds Riges Fremme. Vil her bemærke, at Ældste L. Nielsen er nu løst for at gaa hjem til Zion, og Bro. J. Jacobsen kaldet til at indtage hans Plads, og han er ogsaa en værdig og trofast Mand. Efter en hjærtelig Afsked med Bro. Nielsen og do. fra Hellige af Fredericia, drog jeg saa videre over Bæltet ad Dampfærgen, og pr. Jernbanen til Odense, og ved min Ankomst dertil fandt jeg Ældste H. Jørgensen og M. Rasmussen samlet med den lille Flok Hellige der, og Glæden var stor fra min og deres Side ved atter at mødes. Jeg tilbragte der nogle Dage i Selskab med nævnte Brødre og de Hellige paa Fyen, vi havde flere rigtig gode Forsamlinger. Ældste Jørgensen har været Forstander siden min Afløsning fra samme, og i denne Tid aldrig sparet paa sig selv, men virket med Flid og Interesse for Værkets Fremme, og har udført meget Godt, og er almindelig elsket af de Hellige; men da De nu dømmer hans Nærværelse nødvendig paa Skand. Stj. Kontor, saa maa vi være tilfredse foruden ham. Bro. M. Rasmussen, som har virket med fuldt Hjærte som omreisende Ældste i nævnte Gren, er kaldet til at indtage Bro. Jørgensens Plads, som Forstander af samme. Efter nogle Dages Ophold i de Helliges og flere Venners behagelige

Selskab, forlod jeg Fyen og fandt mig selv samlet med Brødrene og de Hellige i Aarhus, i Egenskab af et Greensmøde. Vil bemærke med Hensyn til Aarhus Green, den har de sidste 10 Maaneder været under Ældste J. M. Christensens værdige Ledelse, i nævnte Tid har mange været tillagte Menigheden, men ogsaa mange afskaarne, men jeg troer, at Træet er vel beskaaren og vil voxe saameget bedre. Ældste A. C. Nielsen har arbeidet med megen Flid og Held som omreisende Ældste i Grenen, og er nu kaldet til Kjbh. Konf., og i Stedet for ham er ankommen Ældste L. Svendsen fra Zion. I Aarhus Gren findes mange trofaste Hellige, fulde af Liv og Aand, og Interesse for Guds Sag, iblandt hvilke fortjener Søstrene af den kvindelige Hjælpeforening at nævnes. Jeg har ogsaa haft en lille Udflugt til Randers Gren, hvor Ældste J. S. Jensen for de sidste 7 á 8 Maaneder har været Leder og staaet som en værdig og troe Mand i sit Kald, er nu afløst for at gaa hjem til Zion og Ældste A. L. Andersen beskikket til at indtage hans Plads; havde et udmærket Grensmøde i Randers sidste Søndag 28 Maj; samme Aften bleve 3 Individer indlemmet ved Daab, og Udsigterne ere lovende for Fremtiden.

For mit Vedkommende føler jeg vel for mine Brødre, vi have været ialt 9 Ældste fra Zion i Konf. i afvigte Vinter, og den bedste Enighed og Forstaaelse har gjort sig gjældende iblandt os. Det er nu mit Privilegium at være afløst for at gaae hjem til Zion, med første Emigration, og overlade Præsidiet af Aarhus Konf. til min værdige Eftertræder Bro. J. M. Christensen, i hvem De har gjort et heldigt Valg for denne Stilling, da han har vist sig at være en Ordens Mand og er i det Hele taget vel skikket for denne Plads. Jeg bringer herved alle de Hellige i Missionen og særlig i Aarhus Konf. min hjerteligste Hilsen og Tak for deres Tillid, og de gode Følelser, som de paa saamange Maader beviste imod mig under mit Ophold i Danmark. Jeg glemmer Eder aldrig, og kan jeg virke for Eders Interesse, endog efter min Hjemkomst, skal dette være mit Formaal. Værer trofaste i Eders Pagter, og arbeid mens det er Dag, værer punktlige i Eders Pligters Udøvelse, og desto snarere ville I samles med Herrens Folk i Zion. Tillad mig, Bro. Fjeldsted, at takke Dem for Deres faderlige Raad og Veiledning med Hensyn til mig, og maa de være rigelig velsignet i Deres ansvarsfulde Kald, i Forening med Brødrene som bliver tilbage, at Guds Værk maa fremdeles trives i de skandinaviske Lande, og trodse al Modstand, som Fjenden viser derimod, er Ønsket af Deres Broder og Medarbeider for Christi Sag

Jens J. Jensen.

Tooghalvtredsindstyvende aarlige Konference.

(Fortsat fra Side 277.)

Og naar vi har vænt os til at betale Godt for Ondt og ikke har nogen Følelse til at undertrykke Nogen, da vilde Gud give dette Folk Herredømmet, saasom han havde lovet. Taleren benægtede at de Hellige vare under nogen Veiledning, som de havde at følge, enten den var rigtig eller urigtig, og bevidnede,

at der intetsteds var noget Folk, der var mere loyalt, end det i Utah. Han var stolt af at være en indfødt Borger i de Forenede Stater, men glædede sig mere i at vide, at han havde modtaget Lys og Kraft fra Gud i Evangeliet. Under dette hans Ophold i Østen havde han skuet Kunstens og Rigdommens Skatte, og seet dette Skjønne og Kulturen fremstillet; men hvo vilde for alt dette bortbytte den Kundskab, som kommer til den Ydmyge og Rene af Hjærtet formedelst Evangeliet. Hentydende til Beskyldningen, at vi ere utro, viste han, at vi var bleven lært at agte denne Regjerings Principper, som de bedste nogenfinde var given af Mennesker til Mennesker. Han paastod, at den offentlige Mening havde foraarsaget saare megen Blodsudgydelse, indesluttet Mennesker i Fangebure og borttaget deres Liv. Den fulgte Jesus gjennem Rettens Sal, hvor han blev erklæret skyldfri, og fremskyndte hans Dom til at dø paa Korset.

Der er Plads nok i Utah for Jøder Hedninger, Indianere, Kinesere og Negre og vi gjør dem ingen Uret. Vi have aldrig gjort dette. Prædikanter, der opponere mod vor Tro, er bleven indbudt til at prædike i vore Tabernakler, hvorimod vore Missionærer, naar de har været der, hvor de boede, har maattet søge Nattely under Træerne, og er bleven forhaanet, truet og foragtet. Og vor Religion har lært os ikke at føle hadsk i vore Hjerter mod disse, som saaledes behandler os. Ældste Thatcher berørte dernæst deres Tilstand, der har modtaget Sandhedens Lys og Vidnesbyrd, og formedelst Menneskefrygt har fornegtet Guds Søn og vendt sig bort fra Troen, og udtalte det Ønske, at de Hellige maatte være i Stand til at holde fast ved det Rette under alle Omstændigheder. Hentydende til „Edmunds Bill", paaviste han, at dersom Polygamiets Undertrykkelse var Øiemedet, da gjordes det ikke Behov at fratage 15,000 Mennesker Stemme Rettigheden og overlade den til en Enevolds-Kommittee. Han paastod at dette var et tro Folk, som vilde forsvare og beskytte Konstitutionen og stride for Friheden, men ikkun med lovlige Midler, og at de ville stride for Andres Rettigheder lige saavel som for vore egne, og ville fremhæve de Grundsætninger, som vore Fædre stred og blødte for, for vore Børn. Vi ere aldrig bleven opfordret, som der siges, til at indgaa en Forpligtelse med Regjeringen; til Slutning viste han, at den ydre Trængsel vilde kun tjene til at gjøre de Hellige mere sammenholdne. Vi vil behandle disse, som sendes iblandt os, med Høflighed og til samme Tid fordre vor Rettighed til at tale om, hvad Uret, der gjøres os; vi vil følge Jesus i Livet og i Døden, prædike Evangeliet for Verden, og siden for de fangne Aander, vandre paa den eneste Vei til Salighed, fremrulle Stenen, som blev afhuggen fra Bjærget uden Hænder, indtil Billedet bliver ødelagt og alle Knæe bøier sig, ikke for Mennesker, men for Kristo, Gjenløseren og Kongen, som selv forkyndte Frelse for de Levende og de Døde, og formanede sit Folk til at gjengjælde Godt for Ondt. Vi vil bede for de Vildledte, som er vildledt af disse, som har søgt at gjøre Handel med Menneskers Sjæle, behandle de hidsendte Embedsmænd med Høflighed, venligt, fulde af Menneskekjærlighed, paa det at vi maa erholde de Velsignelser, Magter og Herredømmer, som er lovet af Herren formedelst hans Tjener Josephs Mund, til at falde paa os ligesom Himmelens Dug, og tilflyde os uhindret evindeligt!

Fjerde Dag.

Konferencen fortsattes Søndag Form. Kl. 10.

Koret sang:

Ere long the vail will rend in twain.

Bøn af Ældste Josef E. Taylor.

Koret sang:

Let Zion in her beauty rise.

Ældste John Nuttall foreslog dernæst Kirkens Authoriteter til Opholdelse, som følger: John Taylor, Profet, Seer og Aabenbarer og Præsident for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige overalt paa Jorden, George Q. Cannon hans Første, og Joseph F. Smith, hans Anden Raadgiver.

Wilford Woodruff Præsident for de Tolv Apostle. Medlemmer af nævnte Kvorum: Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, Brigham Young, Albert Carrington, Moses Thatcher, Francis M Lyman og John H. Smith. Raadgivere til nævnte Kvorum: John W. Young og Daniel H. Wells, Præs. John Taylors Raadgivere, de Tolv Apostle og Raadgivere, som: Profeter, Seere og Aabenbarere.

Patriark for Kirken, John Smith. De fyrste syv Præsidenter over de Halvfjerdssindstyve: Levi W. Hancock, Henry Herriman, Horace S. Eldredge, Jacob Gates, John Van Cott, Wm. W. Taylor.

Præsiderende Biskop for Kirken: Edvard Hunter med Leonard W. Hardy og Robert F. Burton som Raadgivere.

John Taylor som Kirkens Kurator eller Tillidsmand, (Ansvarshavende for Kirkens timelige Anliggender.)

Albert Carrington som Præsident for det vedvarende Emigrationsfond.

Truman O. Angel sen. Kirkens Arkitekt og T. O. Angel jun. og W. H. Folsom hans Assistanter.

Kirkens Regnskabs-Revisorer: Wilford Woodruff, Erastus Snow, F. D. Richards, Josef F. Smith, Wm. Jennings og Wm. H. Hooper.

George F. Gibbs Kirkens Rapportør. George Goddard Skriver for de Almindelige Konferencer; hvilke Forslag alle bifaldtes med eenstemmigt Votum. Han oplæste dernæst Navnene paa flere Missionærer, hvoriblandt to til Island, hvilke alle vedtoges eenstemmigt. En Rapport over det vedvarende Emigrations Fond blev dernæst oplæst.

Præs. Josef F. Smith sagde, at vi havde modtaget mange gode Instruxer, gjennem nærværende Konference. Han følte sig tilskyndet til at læse nogle Stykker af de Aabenbaringer, som Gud har givet sin Kirke, gjennem Profeten Joseph Smith. Vi forstaa, at dette er Loven til de Sidste Dages Hellige i den ganske Verden, disse Befalinger bør adlydes af Zions Folk, og Herren siger at vi ved at adlyde disse Love kunne gjøre Fordring paa hans Velsignelser, men om vi efterlader at efterkomme dem bliver det modsatte Tilfældet. I hine Befalinger ere vi fortalte, at vi ikke behøve at bryde Landets Love ved at adlyde Guds; men dette hentyder især til saadanne Love, som ere i Overensstemmelse med de Forenede Staters Konstitution; saaledes lyder den Forklaring Herren har givet desangaaende, og ingen af de Sidste Dages Hellige behøver at være i Tvivl angaaende deres Kours gjennem Livet med Hensyn til hvad dette angaar. Taleren fremhævede, at han som amerikansk Borger, ikke allene havde Ret til at udtale sin Mening angaaende denne Sag; men ogsaa at efterleve Guds Love i det praktiske Liv. Sagde,

at han var en indfødt Borger, og nedstammede igjennem en lang Linie fra Fædre, der havde stridt for Frihedens Grundsætninger, samt at han aldrig havde brudt nogen Lov og var som saadan ikke Følgerne underkastet; han var ingen Lovovertræder, men havde altid været den verdslige Lovs Understøtter, en Retfærdigheds Prædikant og en Efterlever af Guds Love, og havde som saadan Intet at frygte. Herren har befalet os at adlyde Landets Love og underkaste os den regjerende Magt, men om saadanne Love udstedes, som komme i stik Modsætning til Landets konstitutionelle Love, da kjendte Taleren ingen Magt, som havde Ret til at forhindre os fra at udtale vor Misbilligelse desangaaende.

(Fortsættes.)

Amerikanske Nyheder. I Utah har Foraaret været meget koldt, desaarsag ligge Snemasserne i Bjærgene endnu i god Behold, og det befrygtes, at Strømmene skal forvolde Skade, hvis Veiret pludselig forandres fra Kulde til Varme, og man tager de bedste Forholdsregler for at afværge Skade paa Kanaler og Marker. Et besynderligt Fænomen iagttoges i Nærheden af Saltsøstaden, den 16de Maj Form. Kl. 10 Form. af Brødrene Lorus og Valton, Pratt, W. E. Weihe, D. J. Ross og Mr. Petitt. Man hørte en flere Gange gjentagen Lyd lig Tordenskrald, uagtet Luften var aldeles skyfri; Skraldene varede fra fem til ti Sekunder, og man iagttog til samme Tid en lille Røgmasse i Luften, hvilken kort efter forsvandt. En forfærdelig Orkan, ledsaget af heftig Regn og Hagl, har atter hjemsøgt nogle Steder i Vesten, denne Gang Texas, Indian Terr., Misouri, Illinois og a. St. Paa nogle Steder i Indian Territoriet laa Træerne ligesom Græsset, hvor en Slaamaskine er gaaet over. Paa nogle Steder vedvarer Oversvømmelsen endnu.

Deseret News, 15de Maj.

Døde. Iblandt de sidst ankomne Nyheder fra Utah underrettes vi om, at vor gamle Ven og høitelskede Broder Anders Christensen døde i Brigham City Box Elder Co., Natten mellem 8de og 9de Maj sidstleden. Hans Død indfandt sig meget pludselig og uventet, hvorfor man med Forskrækkelse fandt ham død om Morgen enden 9de. Broder A. C. var født i Jylland, Danm. 1834, annammede Evangeliet i Kirkens tidligste Dage i dette Land, arbeidede som en tro Missionær for Evangeliets Udbredelse, baade før sin Reise til Zion, og udfyldte en hæderlig Mission, da han i 1861—62 var sendt tilbage fra Zion. I Byen, hvor han boede, beklædte han flere æresfulde Poster, var almindeligt afholdt og elsket af alle for sit ligefremme Væsen og Godvilligheds Skyld, var en trofast Mand i denne Kirke til sin Død.

I Spanish Fork Utah Co. Br. Jens Hansens Hustru, Camilla J. Larsen afgik ved Døden den 20de April d. A. Hun blev født i Nakskov 28de Aug. 1860, døbt den 24de Februar 1878, gift med J. Hansen 4de Nov. 1880, døde i Troen

paa Evangeliet og Haab om en herlig Opstandelse. I Brigham City Box Elder Co. den 28de April d. A. Jessy C. Søn af J. C. og Maren Jensen, født den 5te Juni 1880.

Afskedssang.

Mel. Lo a Temple long expected, e ctr.

Nu Farvel vi Eder byde
Brødre, Søstre kjær'
Vi fra Babylon nu drage
Til vort rette Hjem;
Halleluja, Halleluja!
Synger høit i Kor:
Han, som i det Høje throner,
Mægtig er og Stor!

See, hvor Vaarens Pragt sig breder
Over Skov og Eng,
Nattergalens Toner stige
Høit mod Himmelen,
Og min Frydesang sig hæver
Høit med den i Kor:
Han, som i det Høie throner,
Mægtig er og Stor!

Fjært mod Vesten, hjem til Zion
Staar min Længsel til,
Der er hvad mit Hjærte fryder
Fred og Kjærlighed.
Halleluja, Halleluja!
Synger høit i Kor:
Han, som i det Høie throner,
Mægtig er og Stor!

Saa Farvel o Søskend' Kjære,
Som tilbage staa,
Vi vil Eder aldrig glemme,
Skjøndt vi hjem nu gaa,
Bliver trofast' Unge, Gamle,
Tiden den er nær,
At vi lykkelig skal samles,
Og ei stilles mer.

Odense i Juni 1882.

M. C. M.

Rettelse. I Stjernen Nr. 17 af 1ste Juni d. A. Side 264, staar 15de Juli, læs 1ste Juni.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.